

der faaet meget betydelige Beløb. Han havde saaledes af den russiske Stat faaet 4,000 Kr. i Form af Rejsehjælp af forskellig Art; af en russisk Konsul havde han faaet 4,000 Kr. til Jagtrekvisitter, af private Mænd her i Danmark havde han faaet 4,000 Kr. til Anskaffelse af forskellige Instrumenter, og endelig havde han af Carlsbergfonden faaet udbetalt 9,000 Kr. Det bliver i alt fra anden Side 21,000 Kr.; og lægge vi dette Beløb til de 19,500 Kr., saa staa Oluf Olufsen i 40,500 Kr.

Saa hændte det en Dag i Rigsdags-samlingen i 1900—01, at Minister Sthyr kom ind i Finansudvalget og spurgte, om Finansudvalget var parat til at give 10,000 Kr. til Løjtnant Olufsen, saaledes at han kunde bearbejde det Materiale, som han havde bragt med hjem. Men den Dag var Finansudvalget standhaftigt og modigt og sagde: Nej, det ville vi ikke. Men det var dumt, det skulde Finansudvalget have sagt Ja til straks. For Følgen var blot den, at næste Aar kom Sthyr's Eftermand, Kultusminister Bjerre, og forlangte 13,100 Kr. til Løjtnant Olufsen. Naa, det kan jeg for Resten godt forstaa; for de 3,100 Kr., det var mere, vare maaske de Penge, han skulde haft at leve af i det Aar, der var gaaet i Mellemtiden. Finansudvalget gik da ind paa at bevilge 13,100 Kr., som han altsaa skulde have for at bearbejde det Materiale, han havde bragt med hjem. Hvordan det Materiale er, ved jeg ikke; men paa Papiret ser det jo meget lovende ud. Det hedder, at det er et „etnografisk, meteorologisk, geografisk, zoologisk og botanisk Materiale“. Ja, han havde endnu mere med hjem, og her vilde jeg gerne tillade mig at rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister. Der stod nemlig at læse i Anmærkningerne til Finansloven for 1900—1901, at Løjtnant Olufsen havde hjembragt to opdagede gammel-persiske Sprog. Det er jo ganske vist en ny Bedrift af Rang. Her sidde rundt omkring ved Europas Universiteter mange lærde Sprogforskere, som ikke have haft Anelse om saadanne to gammel-persiske Sprog. Saa kommer en ung dansk Løjtnant derned og opdager disse to Sprog og tager dem med sig hjem. Jeg spurgte den Gang den fungerende Kultusminister, Goos, der fungerede under Bjerres Sygdom, hvad det var for to gammel-persiske Sprog, Olufsen havde opdaget; men Goos tilstod meget beskedent, at han vidste ikke noget om det; han var ikke sprogkyndig, og han kunde ikke give nogen Oplysning derom. Nu vil jeg gerne spørge vor nuværende

Minister, som sikkert kender denne Sag til Bunds, hvordan det er gaaet med de to gammel-persiske Sprog, hvor de ere blevne af, for det kan jo gerne være, at de ere alle Pengene værd. Jeg vil altsaa spørge Ministeren, nu da Løjtnant Olufsen har siddet med sin Bevilling paa 13,100 Kr. i 3—4 Aar og arbejdet paa sine hjembragte Sager, hvad Resultat han nu er kommen til med disse to gammel-persiske Sprog.

Nu kommer altsaa Løjtnant Olufsen til os igen i Aar; nu er der atter noget, der tynger hans Sind, og saa henvender han sig til Statskassen. Det er han jo saa vant til; den Vej kender han saa godt. Det, der nu er i Vejen for ham, er, at han har bearbejdet sine Samlinger og nedlagt Resultaterne i en Bog, som er bleven trykt i 818 Eksemplarer. Men Ulykken herved er, at ingen vil købe denne Bog, ingen vil læse den. Hvad har han saa andet at gøre end at komme til Ministeren og bede om Hjælp? Han siger til Ministeren: Vil du nu ikke købe mine Bøger og dele dem ud, thi det danske Folk vil ikke købe dem; Bøgerne ligge nu og mugne paa Boghylderne, og disse Skatte, som have kostet Staten og private saa mange Penge, burde dog bringes ud til Offentligheden. Og den højtærede Minister er ogsaa godmodig nok. Løjtnant Olufsen vilde have haft, at Ministeren skulde købe 500 Eksemplarer. Men Ministeren har ikke villet købe mere end 200; dem faar han til en meget billig Pris, nemlig 500 Kr., det blive $2\frac{1}{2}$ Krone Stykket. Lad os nu se, hvad de egentlig have kostet, disse 800 Eksemplarer. Fra Statens Side er der i alt anvendt 32,600 Kr., fra private 21,000 Kr., tilsammen altsaa 53,600 Kr., og derfor foreligge nu disse 800 Eksemplarer. Det vil altsaa sige, at hver Bog staa i henimod 70 Kr., og nu tilbyder han at ville sælge dem for $2\frac{1}{2}$ Kr. Det maa kaldes meget billigt. Men jeg forstaaer ikke, hvorfor de Herrer ikke tage hele Slumpen. Naar de kun købe 200 Eksemplarer, blive de andre tilbage, og hvordan bliver han saa af med dem? Følgen bliver kun, at vi have Løjtnanten igen næste Aar, for at vi skulle købe Resten af ham. Jeg synes derfor, de Herrer skulle tage det hele paa en Gang. Men dermed vil jeg ikke vente, at denne Sag er ude af Verden. Det tror jeg ikke, den er. Thi den mest passende Afslutning, synes jeg nu, maa blive, at vi, maaske om kort Tid, maa give en livsvarig Understøttelse eller Hæderspension